

Mèxic D.F. 7 de maig del 1962

Estimat pare: novament les circumstàncies m'obliguen a escriure dirigint-me a vostè sol, adjuntant una carta "familiar" per si la mare no està al corrent del que segueix.

Vaig rebre la seva carta datada el dia 1. En ella, em va semblar entendre que em ponderaven la benignitat de la tardor i de l'hivern a Catalunya perquè, si no podia venir aquest estiu, em decidís a fer-ho encara que haguéssim d'afrontar l'època de fred. En una carta anterior, m'explicava que pintaven part de la casa de Bellaterra, amb la il·lusió que fés goig als nostres ulls si podíem tornar aviat. Tot això m'havia ajudat a formar-me la idea que la única cosa que ens separava de la realització dels nostres propòsits era el permís oficial i el temps que em portés lligar la liquidació de les nostres coses i el retorn dels Messeguer del seu viatge.

Però ahir vaig rebre la carta del Joan, datada dos dies després de la de vostè, en la qual em demana que no retornem abans d'un any, perquè de fer-ho "es veuria obligat a desfer el seu compromís i arruïnaria la seva felicitat". La sorpresa que m'ha produït aquesta carta, comparada amb el to de les darreres de vostè, és enorme. Abans de fer cap pas, vaig consultar al Joan; vostè em va dir que havien explicat (des del principi del prometatge) la meva situació als pares de la Pilar i que havia trobat en ells la comprensió necessària.

El Joan em diu que m'ha d'escriure ell explicant-me aquesta incompatibilitat entre el nostre retorn i la seva boda perquè vostès "no gosen fer-ho". Jo he demanat, des del principi, una sinceritat total, encara que de vegades això ens hagi de fer una mica de mal; ara això que em demana el Joan (i al qual no em puc negar, ja que em fa responsable de la seva felicitat), m'hauria anat millor saber-ho a temps, abans de comprometre la venda del pis i de fer una colla de passos que hauré de desfer. No és un retret, pare estimat: ho dic perquè no tornem a incórrer en el mateix error; potser hi ha, encara, obstacles o dificultats que no s'atreveixen a plantejar-me i quan, fatalment, els hagi de saber, ho seran en circumstàncies que em farà més difícil afrontar-los, com en el cas que motiva aquesta carta.

No puc comprendre que els parents de la Pilar -si és que han estat ells- hagin plantejat el dilema en termes melodramàtics: si torna el teu pare abans de la boda, es desfà la boda! Fer recaure el pes de les accions dels altres damunt

del Joan i la Pilar, em semblaria d'una indigesta cursileria i em costa de comprendre.

En fi: demano al Joan que sigui més extens, perquè la carta d'ell ~~Méxx~~ es refereix als perills sense explicar-los. Li demano també a vostè, pare, que em digui que hi ha de tot això; que una família aristocràtica es preocupés del meu passat ho comprendria, perquè els blasons s'han de tacar sempre d'amagat. Però tractant-se d'una família de la classe mitja, com nosaltres, m'atreviria a esperar, més que un dogmatisme grandiloquent, una actitud cristiana.

El Joan em prega que doni a cada una de les seves paraules el sentit que realment té. M'hi he esforçat, però a vostè no puc amagar-li que sempre temo altres influències que es mouran per a posar entrebancs al nostre retorn.

Bé, pare: acabo amb la mateixa recomanació qua faig al Joan. No es negueteji. Però siguem ben explícits entre nosaltres!

Rebi una forta abraçada del seu fill

Pare